

ταύτης ὥρας οὗτος ἐψιθύριζε διὰ τρυφερᾶς καὶ σχεδὸν ἵκετευτικῆς φωνῆς μετεχούσης παραπόνου καὶ προσευχῆς.

«Ω εὐδαιμονία μιᾶς ἡμέρας, ὡς εὐθραυστε θησαυρέ, ἥρκεσε μία μόνη λέξις ἦτις σὲ ἐμήδενισε! τὰ δύνειρα ἥμῶν παρέρχονται ἐπὶ τῶν ταχυτάτων πτερῶν των, παρομίως ὡς αὐτά καὶ ἐγὼ ὀφείλω νὰ παρέλθω. Θεοὶ προστάται, εὐσπλαγχνίσθητε αὐτήν· θωπεύσατε ὀπαλῶς τὸ ὄχρὸν μέτωπόν της, ἐστὲ ἐλεήμονες πρὸς τὴν ἀδύνατον ταύτην ψυχήν· ἐνέκλειε τὸν ἔρωτα· δώσατε αὐτῇ τὴν λήθην ὅπως διάσμος μετὰ τὴν καταιγίδα ἀναλαμβάνῃ τὸ ἄρωμα αὐτοῦ μετὰ τῆς δρόσου, ἀπαραλλάκτως ἀποδώσατε αὐτῇ τὴν γοήτιδα καλλονήν της, ἀποκαταστήσατε τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνθέων χειλέων της! 'Αφήσατε με ν' ἀναχωρήσω εὔελπις ὅτι ἡ καρδία αὐτῆς ὑφ' ὑμῶν ἐλεηθετοσα δὲν θὰ πληρώσῃ μὲ ὑπερβολικήν ὁδύνην τὴν ἀτυχῆ εύτυχίαν ὅτι μὲ ἡγάπησε».

Θερμὸν δάκρυ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς Πέγκ-Σεῖν. 'Η νεαρὰ κόρη ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς ἀγκάλης του. Εἶδεν ὅτι ἀληθῶς ἔκλαιεν.

'Η φύσις ὑπερίσχυσε τῆς θελήσεως αὐτοῦ· ἐπρόδιδε τὸ μυστικὸν τὸ ὅποιον οὗτος ἐνόμιζεν ὅτι ἡδύνατο νὰ τὸ διατηρήσῃ.

— Τί ἔχεις; ἐφώνησεν ἡ Πέγκ-Σεῖν. Οἱ στίχοι οὗτοι εἰσὶ λυπηροί, εἰσὶν αἰώνιος ἀποχαιρετισμὸς καὶ κλαίεις.

'Ο Γιαῶ προσεπάθει εἰς μάτην νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἡρεμίαν του· οἱ λυγμοὶ τὸν ἐπνιγον δὲν τὸν ἔμελε διὰ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἔκλαιεις μόνον διὰ τὴν μελλόνυμφόν του.

— 'Ομίλει! ὁμίλει! ή δυστυχία μᾶς ἐπαπειλεῖ, τὸ μαντεύω, τὸ αἰσθάνομαι.

— 'Οχι!

'Η φωνὴ αὐτοῦ ἦτο τοσοῦτον ἀσθενῆς καὶ τοσοῦτον διστάζουσα, ὥστε ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν τῆς σκιάδος.

— Θέλω νὰ μάθω τὰ πάντα...

— Μὴ ἔξερχεσαι σὲ διατάσσω.

Τῇ ἀπέκλεισε τὴν δίοδον· ἀλλ' ἔκεινη ταχυτέρα τοῦ διαλογισμοῦ ἔξεφυγεν ἐκ τῶν βραχιόνων αὐτοῦ καὶ ἔφυγε τρέχουσα πρὸς τὸν κῆπον, διέβη τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, εἶδε τοὺς στρατιώτας, τὸ συναθροισθὲν πλῆθος, τὸ τοιχοκολλημένον διάταγμα ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς θύρας, ἀνέγνωσεν. 'Ητο ἡ καταδικάζουσα τὸν Γιαῶ ἀπόφασις.

Σπαρακτικὴ κραυγὴ ἔξεσχισε τὸ στήθος της καὶ ταχυτέρα ἀκόμη ἦ ὅσον ἥλθεν ἐπέστρεψε πρὸς τὴν σκιάδα, ἐρρίφθη ὅλως πάλλουσα ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Γιαῶ, θλίβουσα αὐτόν, περικαλύπτουσα αὐτὸν καὶ φωνάζουσα ἀπελπιστικῶς διὰ φωνῆς παραφόρου.

— Δὲν θέλω! δὲν θέλω! δὲν θέλω!

("Ἐπεται τὸ τέλος)

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΕΝΔΥΓΕΣΘΑΙ

'Η ἐπιστήμη τῆς ἐνδυμασίας δὲν ἀποκτᾶται ποσῶς, ὡς δύναται τις νὰ τὸ πιστεύσῃ. Εἶνε ἐμφυτόν τι πλεονέκτημα, κρίσις τις ὅλως προσωπική, ἦτις τελειοποιούμενη

διὰ τῆς ἀνατροφῆς καθίσταται τοσοῦτον μᾶλλον λεπτή καθ' ὅσον ζῇ τις ἐν κέντρῳ μᾶλλον πεπολιτισμένων.

'Η ἐπιστήμη τῆς ἐνδυμασίας δὲν πρέπει νὰ συγχέται μετὰ τῆς κομψότητος· ἡ μία δὲν εἶνε ἡ τὸ συμπλήρωμα τῆς ἐτέρας, συμπλήρωμα σφόδρα μὲν θελκτικόν, ἀλλ' ὅπερ πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἀπλοῦς βοηθός.

'Η κομψότης εἶνε ἡ ἐπιδεκτικὴ ἔκφρασις τοῦ συρμοῦ· ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐνδυμασίας, συνίσταται εἰς σύνολον ἐπιμεμελημένον, ἐναρμόνιον, διαπρεπές.

Δὲν εἶνε ποσῶς ἀνάγκη ἵνα τὴν κατέχῃ τις νὰ ἐνδύηται διὰ μεταξοπτίλου καὶ μετάξης· αὕτη ἀποκαλύπτεται ὑπὸ τὴν ἐξ ὀθόνης ἐσθῆτα τῆς μικρᾶς ἐργάτιδος, ὡς ὑπὸ τὸν χυδαῖον κεκρύφαλον τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ.

Ποία εἶνε μεταξὺ ἥμῶν ἦτις νὰ μὴ ἐξεπλάγῃ ἐνίστε ἐν παρόδῳ ὑπὸ τῆς θέας γυναικός, ἡς ὅμως ἡ μετριόφρων ἐνδυμασία οὐδὲν εἶχεν ὅπερ νὰ δύνηται νὰ ἐφελκύσῃ τὰ τῶν ἄλλων βλέμματα; Τὴν ἡκολουθήσαμεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν χωρίς νὰ εἰξεύρωμεν διατί, ἐστράφημεν ὅπως καὶ πάλιν τὴν ἰδωμεν, ὑπέστημεν ἐν ἀγνοίᾳ ἥμῶν τὸ εἰς δόλον τὸ ἀτομόν της περικεχυμένον γόητρον...

Τὸ γόητρον τοῦτο δὲν ἦτο οὔτε ἡ ὥραιότης οὔτε ἡ κομψότης· ἦτο ἡ ἀρμονία, ἦτο τὸ ἐντελέστατον ἀπάντων τῶν γυναικείων προσόντων: ἡ διάκρισις.

'Η διάκρισις εἶνε ὑπεροχὴ ἦτις ὑποτάσσει καὶ αὐτὰς τὰς πλέον βαναύσους φύσεις· ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου τὴν θεοποιεῖ, ὁ ἐργάτης τὴν σέβεται, ὁ ἀγρότης τὴν θαυμάζει μετὰ ταπεινότητος.

Εἰς τὰς πλέον αἰματηρὰς σελίδας τῆς ιστορίας μας ἐθεάθησαν κτηνώδεις, ἀκοινώνητοι καὶ ἀδιάλλακτοι ἄνθρωποι, οἵτινες κατέστησαν αἴφνης ἀμφιρρεπεῖς καὶ εὐπειθεῖς εἰς τὴν φωνὴν προσώπων, ἀτίνα δὲν εἶχον ἄλλα ὅπλα ἢ τὴν ὑπὸ ἔξοχου φύσεως χορηγούμενην ἐπιρροήν.

'Η διάκρισις εἶνε λοιπὸν ἀγαθὸν ἀνεκτίμητον. Αἱ μὲν ἐπιζητοῦσι τὴν κομψότητα, αἱ δὲ ἀσχολοῦνται περὶ τὴν φιλαρέσκειαν ὡς πρὸς τὸ κυριώτερον αὐτῶν ἔργον· ἀλλ' ἡμεῖς συμβουλεύομεν τὰς γυναικας νὰ προσπαθῶσιν ὅπως διακρίνωνται.

'Υπάρχουσι δύο εἰδῆ διακρίσεως· ἡ συμφυής, εὐδιάθετος καὶ ἀκούσιος διάκρισις, καὶ ἡ κοινωνικὴ καὶ ἐκούσιος διάκρισις, ἔκεινη ἦν πᾶσα γυνὴ δύναται νὰ ἀποκτήσῃ, καθ' ὅσον πρὸ πάντων ἀφορᾷ τὴν τέχνην τῆς ἐνδυμασίας.

'Η διακεκριμένη γυνὴ κατέχει τὴν ἐπιστήμην τῆς ἐνδυμασίας διότι κρίνει ὅρθως, οὐδὲποτε παραδέχεται ἄλλο τι ἢ ἔκεινο ὅπερ ἐπιδοκιμάζει λαμβάνει δὲ τὴν φιλοκαλίαν ὡς κανόνα καὶ οὐχὶ τὸν νόμον.

'Αγνοῶ ὁποῖος ἡθικολόγος ισχυρίσθη ὅτι δύναται νὰ κρίνῃ τις περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ περὶ τῶν ἔξεων γυναικός ἐκ τοῦ τρόπου μόνον καθ' ὅν ἐνδύεται. Τὸ πιστεύω.

Μεγάλη φλύαρος, προπετής τὸ πνεῦμα, ὑπερβολικὴ τὰ σχήματα, νιοθετεῖ ὅρμεμφύτως τὰς ἐμφανεῖς ἐνδυμασίας, τὰς ἀποτόμους ἀποχρώσεις. 'Αρκεῖ ὁ συρμὸς νὰ τὸ ἐπιτρέπῃ, αὕτη περιτυλίσσεται διὰ πλαισιωδῶν ἢ διὰ κλαδωτῶν ὑφασμάτων. 'Εὰν ἡ φιλοκαλία τῆς ἡμέρας καὶ αἱ συμβουλαὶ τῆς ράπτρίας της τῇ ἐπιβάλλωσι ταπεινό-

φρονα καὶ ὑπεσταλμένην ἐνδυμασίαν, ζητήσατε καλῶς, καὶ θὰ εὐρητε ἄκραν ταινίας, κόμβον λαιμοδέτου, ἀνθος ἀπᾶδον πρὸς τὸ σύνολον.

Εἰς τοιαύτην διάθεσιν ἀπαιτεῖται θεατρικὴ ἐπίδειξις καὶ διλύγον τι τὸ ἀλλόκοτον.

Ἡ ἐνδυμασία ὀκνηρᾶς καὶ ῥᾳθύμου γυναικὸς φέρει ὅλως ἴδιάζοντα τύπον ἀμελείας, ὅστις δὲν ἐλέγχει ἔλλειψιν κανονικότητος, ἀλλὰ τὴν περιφρόνησιν πάσης ἐνεργοῦ σκέψεως. Συχνάκις ἀγαπᾷ τὸν στολισμὸν καὶ δαπανᾷ πολλὰ χρήματα χάριν τῆς ἐνδυμασίας. Ματαία πολυτέλεια! ἡ προσπάθεια εἶνε καταφανῆς· κατανοεῖ τις ὅτι τὸ χάριεν τοῦτο σύνολον, ἀρξάμενον μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, ἐπερατώθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόπου καὶ σχεδὸν τυχαίως.

Ἐλλείπει εἰς ταύτην ἡ συνήθης θέλησις τοῦ νὰ ἔξκειλέ τὸ καλόν.

Ὑπάρχει τι ὅπερ νὰ καταδεικνύῃ ἀσφαλέστερον γυναικα ἀκανόνιστον ἐκτὸς τῆς γενικῆς θέας τῆς ἐνδυμασίας της; Ἀσυνάρτητος, ἀνώμαλος, πλημμελής, εἶναι ἡ πιστὴ εἰκὼν τοῦ συλλαβόντος αὐτὴν πνεύματος.

Ἐξετάσατε λεπτομερῶς καὶ πεφροντισμένως τὸν ἴματισμὸν τοῦτον ὅστις σᾶς ἐγοήτευσε διὰ τῆς πολυτελείας του καὶ τῆς φαινομενικῆς αὐτοῦ κομψότητος· ἡ ἐσθῆτης εἶναι μεγαλοπρεπής, ἀλλὰ τὰ χειρόκτια ἀπώλεσαν τὰ κομβία των. Οἱ πῖλοι ἔξερχεται τοῦ ἐργαστηρίου τῆς μεγάλης κατασκευαστρίας, ἀλλ' ὁ βρογχιστὴρ εἶνε ἐφθαρμένος. Ἡ λινοστολὴ εἶνε ἀνάλογος, ἐτερόζυγος, ἀνεξασμένη, ὠραίας ποιότητος, ἀλλὰ φέρουσα τὴν ἀνεξίτηλον ἐκείνην σφραγίδα, ἦν οἱ ἀμελεῖς ἐπιθέτουσιν ἐπὶ παντὸς οὐ ποιοῦνται χρῆσιν.

Ἡ ἀκανόνιστος γυνὴ ἀγαπᾷ τὸν ψευδόχρυσον, τὰ πλαστὰ κοσμήματα, τοὺς ἐπιπροσθέτους ποδογύρους, τὰ ὑπερόρια σχήματα. Αὕτη περιβάλλεται ἐσθῆτα ἐξ ἔξαμίτου μετὰ προσποιητῶν πετραδίων, οὐχὶ χάριν οἰκονομίας ἀλλὰ διότι φθείρουσα ἀκαταπαύστως, οὐδέποτε ἔχει τι πρόχειρον καὶ διότι ἀναγκάζεται ἀείποτε νὰ ἀνακαινίζῃ τὰ ἀπολεσθέντα, κοιλωθέντα, φθαρέντα εἰδη, ἀπέρ ἀφρόνως καταναλίσκει.

Λατρεύει τοὺς κακοτέχνους λήρους οἵτινες παρέχουσιν εἰς τινὰς γυναικας τύπον τοσοῦτον κακόζηλον. Τὰ ἐνώτια της εἰσὶν μικροὶ ἀνημμένοι φανοὶ· ὁ λοδίσκος της ὁμοιάζει πρὸς ὅγκωδες κρεμαστὸν κλειθρὸν ὅπως κρατῆ κεκλεισμένην θύραν φυλακῆς· τὰ δακτυλίδια τῆς ἔχουσιν ἀρτύματα, ἡ ζώη της κοσμεῖται ὑπὸ πλήθους ἀλύσεων συγκροτουσῶν πλῆθος πραγμάτων ἀπέρ κροταλίζουσιν ἐνῷ αὐτῇ βαδίζει.

Τέλος, εἶνε τύπος, δὲν ὅλοι γινώσκουσι καὶ καθ' ὅπαντήσαντες αὐτὸν σχεδὸν παντοῦ προστίθημι δ' ὅτι εἶνε τὸ μᾶλλον ἀντίθετον εἶδος εἰς τὴν διάκρισιν.

Οὐθενὶς θὰ ἐκφέρω ὡς ἀξίωμα ὅτι ἡ τάξις εἶναι τὸ σημεῖον περὶ τὸ ὅποτον συμπλέκεται τὸ σύνολον τῶν ἴδιοτήτων τῶν ἀποτελουσῶν τὴν διάκρισιν.

Βεβαίως πᾶσαι αἱ κανονικαὶ γυναικεῖς δὲν εἶνε καὶ διακεκριμέναι (καίτοι φρονῶ ὅτι δύνανται νὰ καταστῶσι

τοιαῦται) ἀλλ' ὅλαι αἱ διακεκριμέναι γυναικεῖς κέκτηνται τὸν ὕψιστον βαθμόν, τὸν ζῆλον παντὸς τοῦ λεπτοῦ τοῦ πεφροντισμένου καὶ ἐναρμονίου.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

A....

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ

I

Ἐν τῶν ὥραιοτέρων κοσμημάτων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶνε καὶ τὸ βλέμμα. Τὸ βλέμμα εἶνε εἰκὼν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε τὸ κάτοπτρόν, ἐν ᾧ κατοπτρίζονται αἱ ἐσωτερικαὶ παθήσεις τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας. Εἶνε τὸ βιβλίον, ἐν ᾧ ἐμπεριέχονται αἱ διάφοροι τῆς ἐσωτερικῆς διαθέσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐντυπώσεις καὶ ἐμπνεύσεις. Εἶνε τὸ εὐγενέστερον τῶν αἰσθητηρίων τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε τὸ λεπτοφυὲς καὶ ἀδρὸν ἄσμα τῆς ψυχῆς, εἶνε τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἡ ψυχὴ συνδυάζεται μετὰ τοῦ κόσμου, εἶνε ὁ κρίκος, ὁ συνδέων τὴν φύσιν μετὰ τῆς ψυχῆς, τὴν ὑλὴν μετὰ τοῦ πνεύματος. Εἶνε τὸ μέσον δι' οὗ ὁ ἀνθρώπος συγκοινωνεῖ τοῖς ὅμοιοις αὐτῷ καὶ τῷ σύμπαντι.

II

Τὸ βλέμμα εἶνε ἰσχυρόν, ἰσχυρότερον Ἰωάς καὶ αὐτοῦ τοῦ σιδήρου. Ὁξύτερον καὶ αύτῆς τῆς αἰχμῆς ἵπποτικοῦ ἔιφους. Τίς δύναται ν' ἀρνηθῆ τοῦτο ἄμα ἀναμνησθεῖς ὅτι δι' ἐν καὶ μόνον βλέμμα διακινδυνεύει τὰ πάντα, πολλάκις δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν αὐτοῦ;

III

Τὸ βλέμμα εἶνε τὸ μέσον, δι' οὗ διακρίνονται οἱ ἀνθρώποι ἀλλήλων. Καθιστώμεθα παντελῶς ἄγνωστοι καὶ τοῖς οἰκειοτάτοις ἡμῶν κρύπτοντες μόνον τοὺς δόθαλμούς. Οὐδὲν μαγεύει, οὐδὲν ἐλκύει, οὐδὲν δεσμεύει ἰσχυρότερον ὅσον τὸ βλέμμα. Οὐδὲν ἔξεικονίζει πιστότερον τὸν ἔσω ἀνθρωπὸν ὅσον τὸ βλέμμα. Οἱ ἐγωισμός, ἡ ἀγάπη, ἡ φιλία, ὁ ἔρως, τὸ μῆσος, ἡ ὄργη, ἡ δυσμένεια, ἡ εὐφυΐα, ἡ βλακεία, ἡ δολιότης, ἡ χαρά, ἡ λύπη, ἡ δυσαρέσκεια, ἡ εὐχαρίστησις, πᾶν δι' τι ἐν ἡμῖν συμβαίνει ἔξεικονίζεται πιστῶς καὶ αὐτοστιγμένη ἐν τῷ βλέμματι.

IV

Ἡ ἀθωότης, ἡ εἰλικρίνεια, ἡ στοργὴ πιστότατα ἀντιπροσωπεύονται ἐν τῷ βλέμματι καὶ διὰ τοῦ βλέμματος. Ἐπίσης τὸ βλέμμα ἀποκαλύπτει καὶ τὰς μυχίους ταραχάς, τὰ σφάλματα, τὰ ἐγκλήματα τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τοῦ βλέμματος ἀναγνωρίζεται ὁ ἐγκληματίας καὶ ὁ ἀθῷος.

V

Καίτοι κάτοπτρον τὸ βλέμμα, κατορθοῦσιν ἐν τούτοις πολλοῖς καὶ διαφθείρουσιν αὐτό. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ βλέμμα πολλάκις ἀπατᾷ.